

Homniku ja õhtu mõtted.

Muld võib, mis mullast, oma süle võtta, —
Walm tahab walmu juure jälle tõtta.
Kord lõikud walmis saab, kad wara, hilja,
Kuid taewalikust seemnest tõuseb taewa wilja.

I.

Sa helde Jsa, lahkest tõuseb päike
Ta õdest rahust kuninglikult nüüd.
Nüüd uni kaub ilma ilma lault
Ja rõõmsa elu sõse ruttab kõik.
Su alla heidab iga hing ja elu
Ja waatab lootes tulew' päewa peal.
Ka mina terwitan see päewa, saagu
Nüüd jõuuda mulle andma tema ka,
Ja wiima mind see pikka tee peal
Su taewaliku täiuselle, Jsa!
Oh lasse hea miad olla, helde Jsa,
Su kaju järele mind lasse saada
Diiglaseks, puhtaks, mõistlikuks ja heaks.
Oh lasse koguda mind kallist wara
Mis kallim weel kui Targa wiruk, mirchi
Ja mätta seda hinge jülesse!
Mind lasse wabaks saada igast wiast
Ja igast walest, kurjast taganeda,
Mind lasse õiget teed siin ikka käia,
Ei weikse inimeste sõna kuulda,
Ja kui neid ilm ka suureks nimetab.
Mind lasse õige märgi poole minna,
Ja kui mind woorus' tee wiib surma poole —
Mind linnita, et läin tad otsani.
Nii hea kui paha selles tegi elus
End ala wõitlusete walmistand,
Kui langeb õigus delus' surma:
Ta surmasli jäeb ikka õiguseks.
Ja siiski selles ilmas juba saab

Woorusel rikkalt palka pandama;
Sest kelle palk wõi õnu on sest küll suurem,
Mis puhtuse ja rahu tundmine?
Ei wooruslikul tarwis üle hana
Siit waata, seal ehk seisab weelgi tall
Nii mõni wali katsumine ees,
Enne kui tohib tulla Jsa troonil'.
Ei korraga saa waesest inimesest
Üks täieline, jumaline waim.
Wooruse hind see hingab meie rinnas,
Oh las' meid seda ikka püüda, Jsa!
Nii palun täna sind, kui igapäew,
Nii kaua kunni mulla külma süle
Mu wärsind ihu wiimseks kojaks wõtab.

II.

S'ust, wägew Waim, weel pole aru saanud
Ei ükski sureline ilma peal;
Ja rinna põbjas aga leiab ikka,
Et kurb küll oleks käia elu tee
Siin beitslikute ilma kaarte all,
Kui mitte sinu kaju kõrges taewas,
See kindel rüht ei jubiks läbi õõ.
Kell'l tänaks õnneline oma õnne?
Kell'l kaebaks oma muret leinaja?
Ja kubu lähets waene mees,
Kes kõigest ilmast maha jäetud, üksi,
Kui ta ei teaks, et keegi elab weel,
Kell' südamed ja neerud tuntud on,
Kes inimeste wiga ikka näeb
Ja nende headust tunnistamas ka?
Tuus mees näeb ühte kullast päewa kiirt
Ja lõnnib selle paiste järele,
Ring selle kiirde päike oled Sa.
Kes on see mees, kes Sinuta wõib käia,
Üks kõik mis su'ust ehk usust ita ta?